

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 236/03-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. D. U., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. P., B. vo veci porušenia čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníctva majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva, aby jeho vec bola verejne bez zbytočných prietáhov prerokovaná, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na ochranu vlastníctva majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného úradu Bratislava I v konaní o dodatočné povolenie zmeny stavby a o povolenie užívania stavby, Krajského úradu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. ŠSS-69/96-H1, Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 863/2001-6.2/Hia a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 SŽ 16/02 a 6 SŽ 130/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. D. U. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2003 doručená sťažnosť Ing. D. U. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Petrovičom, ktorou namieta porušenie čl. 12 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu vlastníctva majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva, aby jeho vec bola verejne bez zbytočných prieťahov prerokovaná, podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na ochranu vlastníctva majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupmi Okresného úradu Bratislava I (ďalej aj „okresný úrad“) v konaní o dodatočné povolenie zmeny stavby a o povolenie užívania stavby, Krajského úradu Bratislava (ďalej len „krajský úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. ŠSS-69/96-HI, Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo životného prostredia“) v konaní vedenom pod sp. zn. 863/2001-6.2/Hia a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sž 16/02 a 6 Sž 130/02.

Sťažovateľ odôvodňuje svoju sťažnosť tým, že okresný úrad, krajský úrad, ministerstvo životného prostredia a najvyšší súd v uvedených konaniach porušili čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a 4, základné právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 4, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základné právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne bez zbytočných prieťahov prerokovaná, podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Sťažovateľ podrobne opisuje v sťažnosti skutkový stav a priebeh týchto konaní (konanie pred okresným úradom bližšie neoznačil) a súčasne v závere navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nasledovne:

„1) Je mi ako fyzickej osobe dlhodobo upierané právo na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to tak v správnom konaní pred Okresným úradom Bratislava 1 a tiež Krajským úradom Bratislava ako aj Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky, čím bol porušený tiež čl. 20 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky.

2) Moje ľudské právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aby moja záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná bolo v konaní pred Najvyšším súdom SR, a súčasne mi nebol poskytnutý účinný prostriedok nápravy, čím bol tiež porušený čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a súčasne aj čl. 46 ods. 1, a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3) Ako občanovi Slovenskej republiky v konaní pred orgánmi štátnej stavebnej správy ako aj pred súdom je spôsobovaná ujma na základných právach formou ich obmedzenia a dbania na ich podstatu a zmysel napriek tomu že mi ich medzinárodná Zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná zaručuje a to bez možnosti mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, hoci sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností (Čl. 13 „Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“ a čl. 12 ods. 2 a 13 ods. 1 písm. b, ods. 4 Ústavy SR.).“

Sťažovateľ ďalej žiada, aby ústavný súd *„prikázal Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky zrušiť rozsudok NS SR spis. zn.: 6 Sž 16/02 zo dňa 31. 6. 2002 a vrátil mu vec na ďalšie konanie“.*

Zároveň sa domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 500 000 Sk, a to z *„dôvodov dlhodobého psychického a ekonomického útlaku, ktoré mi tieto*

zásahy do mojich práv ako osobe zdravotne ťažko postihnutej spôsobili“, ako aj priznania úhrady trov konania vo výške 62 334 Sk.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Nesplnenie niektorej zo všeobecných alebo osobitných podmienok konania o sťažnostiach ustanovených v citovaných ustanoveniach zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a skúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná

a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že ním namietané porušenie základných práv bolo spôsobené postupom okresného úradu v konaní o dodatočné povolenie zmeny stavby (vo veci rozhodol Obvodný úrad životného prostredia Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 4217/1995-Ja/202/G 20. novembra 1995) a v konaní o povolenie užívania stavby (vo veci rozhodol okresný úrad 13. februára 1997 v konaní vedenom pod sp. zn. ŽP-791/1997-Ja/33/H), postupom krajského úradu v konaní vedenom pod sp. zn. ŠSS-69/96-HI, postupom ministerstva životného prostredia v konaní vedenom pod sp. zn. 863/2001-6.2/Hia a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sž 16/02 a 6 Sž 130/02.

Ústavný súd zo sťažnosti, ako aj z jej príloh zistil, že Obvodný úrad životného prostredia Bratislava I (právny predchodca Okresného úradu Bratislava I) vydal 20. novembra 1995 rozhodnutie sp. zn. 4217/1995-Ja/202/G o dodatočnom povolení zmeny stavby, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. januára 1996, rozhodnutie Okresného úradu Bratislava I sp. zn. ŽP-791/1997/Ja/33/H z 13. februára 1997 o povolenie užívania stavby nadobudlo právoplatnosť 7. marca 1997, rozhodnutie krajského úradu sp. zn. ŠSS-69/96-HI z 11. septembra 1996 nadobudlo právoplatnosť 7. októbra 1996, rozhodnutie ministerstva životného prostredia sp. zn. 863/2001-6.2/Hia z 27. novembra 2001 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľa doručené 29. novembra 2001, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž 16/02 z 31. júla 2002 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľa doručené 25. septembra 2002 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž 130/02 z 20. decembra 2002 mu bolo doručené 5. marca 2003.

Z uvedeného vyplýva, že v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, t. j. 17. septembra 2003, už uplynula zákonom ustanovená dvojmesačná lehota pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02).

Pretože ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietaným postupom okresného úradu, krajského úradu, ministerstva životného prostredia a najvyššieho súdu v označených konaniach nepovažoval za zachovanú, odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene.

Ďalšími požiadavkami sťažovateľa sa preto ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2003